

og jeg haaber, at det heller ikke vil møde nogen væsentlig Modstand i det andet Ting. — Endelig fremførte den ærede Minister nogle Indvendinger mod den foreslaaede Tilføjelse til Kommissionsparagraffen. Jeg beklager, at den ærede Minister er imod det af Flertallet stillede Forslag, jeg beklager det saa meget mere, som jeg ikke ret kan faa fat paa, hvad der egentlig er Tanken i hans Indvending. Den ærede Minister udtalte, at han antog, at selv om denne Tilføjelse ikke gøres, vil Kommissionens Stilling for saa vidt være den samme, som man maa gaa ud fra, at Administrationen med største Beredvillighed vil stille alle de Oplysninger til Kommissionens Raadighed, som den behøver. Jeg er tilbøjelig til at tro det samme, men netop derfor kan jeg ikke ret vel forstaa, hvad Grund der er til at modsætte sig en Tilføjelse, som ikke kan antages at ville ændre noget i det faktiske Forhold. Jeg for mit Vedkommende kan imidlertid ikke anse en Bestemmelse for overflødig, der har til Formaal at klargøre Meningene af en Lov. Det er meget godt, det kan være meget tilfredsstillende, at den nuværende ærede Indenrigsminister siger, at saaledes og saaledes vil han stille sig, at saaledes er hans Opfattelse af den Holdning, som Administrationen bør indtage over for Kommissionens Arbejde. Men den Mulighed er jo dog ikke udelukket — det ligger inden for det tænkelige Grænser — at der kan komme en anden Indenrigsminister, og hvorledes han vil stille sig, det er ikke givet. Naar der nedsættes en Kommission, hvis Opgave er at tilvejebringe Materiale for Rigsdagen til Brug ved dens fremtidige Behandling af det foreliggende Emne, saa er det en naturlig Ting, at Rigsdagen ved Lovens Affattelse klargør, hvad der er Kommissionens Opgave, og at den har Adgang til at erholde gennem Administrationen de Oplysninger, som den ønsker. Efter min Opfattelse vil Kommissionen i øvrigt meget snart komme til den Erkendelse, at den bliver nødsaget til at trække maaske endog ret snævre Grænser for sin Virksomhed; thi hvis den virkelig skulde ville gaa til Bunds i alle de Spørgsmaal, som Statsbanedriften kunde give Anledning til at rejse, vilde den let se sig stillet over for et Arbejde, som den selv vil finde at være aldeles uoverkommeligt. At frygte for, at Kommissionen skulde give sig til at indblande sig i Ting, som der ikke er Anledning til at inddrage under dens Omraade, er sikkert ganske ugrundet. Der kunde snarere være Grund til at befrygte, at Kommissionen vil finde

sig staaende over for et saa kolossalt Arbejde, at den maaske trækker snævrere Grænser for sit Arbejde, end ønskeligt vilde være. Men under alle Omstændigheder kan jeg ikke se rettere, end at den foreslaaede Tilføjelse er paakrævet simpelthen for at gøre det klart og tydeligt, hvad der er Meningen med Kommissionens Nedsættelse, og jeg er overbevist om, at denne Tilføjelse i ingen Henseende kan give Anledning til Misstemning eller Sammenstød mellem Kommissionen og Administrationen.

Indenrigsministeren (*Bardenfleth*):

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal skal jeg kun gøre den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører finder, at denne Tilføjelse i § 26 angaaende Kommissionens Omfang skulde klargøre dette, saa kan jeg paa ingen Maade se, at dette Øjemed paaas. Der staaar, at Kommissionen selv bestemmer, hvilket Omfang den vil give sine Undersøgelser, men derved er jo dog ikke Omfanget bestemt. Omfanget er bestemt ved den Udtalelse i § 26, at Kommissionen har til Hensigt at tilvejebringe en hensigtsmæssig Ordning af Statsbanedriften. Det er Kommissionens Opgave, men der ligger ikke i den Formulering, som det ærede Flertal har foreslaaet ved Ændringsforslaget under Nr. 8, nogen som helst Klargøring af, hvad Kommissionens Opgave er. Saa skal jeg ogsaa kun sige, at det staaar for mig saaledes, at der er ikke saa lidt Forskel paa, om Administrationen viser sig tilbøjelig til og beredvillig til at forsyne Kommissionen med de forskellige Oplysninger, som den kunde ønske efter Rekvisition, eller om Kommissionen kan stille en saadan Fordring med Loven i Haand i Henhold til Bestemmelsen om, at den er berettiget til at afkræve Embedsmænd skriftlige eller mundtlige Oplysninger. Det forekommer mig at være at gaa videre, end det vil være rigtigt at give Kommissionen Ret til. Jeg maa derfor fremdeles holde paa, at denne Tilføjelse ikke er uden Betydning, men at den i Virkeligheden forandrer Forholdet for den eventuelle Kommission, saaledes som den vilde blive efter Lovforslaget, som det foreligger.

Ordføreren (*C. Hage*): Det er givet, at Ordene i § 26 fastsætte en af Loven trukken Grænse for Kommissionens Virksomhed. Det hedder: en Kommission bestaaende af 18 Medlemmer vil have at tage Spørgsmaalet om „Statsbanedriftens hensigtsmæssige Ordning“ under Overvejelse. Dette er Kommissionens Opgave. Altsaa